

Anna Carreras
Escriptora

Maria Paola Coda: capes de pintura i d'emoció

L'artista Maria Paola Coda va néixer el 1981 a Novi Ligure (Itàlia), es va graduar a l'Acadèmia de Belles Arts de Florència i, des del 2006, viu i treballa a Girona. L'any 2004 va començar a exposar al seu país natal i, tot seguit, l'obra de Coda va començar a viatjar a Espanya, França, Holanda, Anglaterra, els Estats Units i Turquia. La seva obra, valorada internacionalment, és pionera en l'ús de capes de pintura que es tradueixen en estats d'ànim.

El procés creatiu de Coda es basa en la recerca permanent de la bellesa que s'amaga dins del nostre estat d'ànim, aquelles emocions que hi ha qui proclama als quatre vents i qui amaga incapaç de mostrar-les: "És aquella vibració que et fa plorar mirant o escoltant alguna cosa, sense explicació racional. La bellesa com a concepte sublim és el que m'interessa i el que busco", explica l'artista. El missatge i la forma de l'art de la Mapi no poden ser meres figuracions sobre la condició huma-

na. Necessiten un bagatge —el de l'autora— amablement contagiats a l'espectador: ella eleva el seu llenguatge pictòric i ens fa aprendre que no hi ha bellesa sense cultura, i que per traduir la vida corrent al llenguatge de les flors és imprescindible haver mirat bé, haver respirat bé i haver estimat bé. Només així, des de la plenitud d'una experiència radical, podem arribar al festival artístic que ens regala per mitjà dels seus quadres velats però carregats de veritat.

Quan l'espectador s'acara per primera vegada amb l'obra de Maria Paola Coda té la sensació de trobar-se davant d'un clàssic. El seu és un món propi que es cou a foc lent durant un lapse de temps indefinit, potser des d'abans del naixement de la mateixa artista. La Mapi té un do, això és irrefutable, amb la qual cosa la sensació que s'obté quan es respiren visualment els seus quadres tàctils és la mateixa que apareix després de llegir l'Odissea d'Homer o d'escoltar el Nocturn de Chopin. La seva pintura no només és intemporal

—lírica, suggestiva i atàvica—, sinó que representa un conjunt de finestres cap al més enllà. L'espai i el temps de cada quadre se suspensen a favor d'una lectura polimòrfica, com una sessió de tecno. No som davant d'una pintura senzilla. L'artista no ens ho dona mastegat perquè, per a ella, l'abstracció és sinònim de respecte (cap a l'art i cap a l'espectador).

La pintura de Maria Paola Coda també és generosa. Això implica una preocupació formal però també matèrica. Som capes de temps, superposicions d'estats d'ànim, còctels d'humeurs, estrats de pensaments i

experiències, encavalcaments d'expressió i comunicació. La mirada de la pintora filtra. La de l'aficionat emmiralla. Pintar el moviment de la vida humana —amb totes les contradiccions i contraindicacions— o d'un pensament particular és talentós, però operar-hi visualment per mitjà de la mà amiga de l'art és crear mons possibles i ordinar trames impossibles. Amb la pintura, la Mapi postula una metafísica del mateix mitjà i, al mateix temps, gosa inocular interrogants partint de les aparences. El dubte ens fa profunds. I la seva pintura, per més que és gratis, no arriba al moll de l'os. És infinita.